

Geen vriend van verdienste

Voorstelling 'Onze wederzijdse vriend' in Antwerpen gaat de mist in

©Sigrid Spinnox

Een allesbehalve captiverende voorstelling, die niet klaar is voor opvoering. De plot is oeverloos en het spel en potentieel van de acteurs gaat de mist in.

Door [Jan De Smet](#) - Published 12 juli 2017 - Bron: De Morgen

Comp. Marius is incontournable als het op locatietheater aankomt. Producties als *Manon* en *Jean van Florette* (2006) en *Figaro* (2014) zinderen nog na. *Aan Onze wederzijdse vriend*, een bewerking van Dickens' laatst voltooide roman, hebben ze zich vertild. Het gevecht aangaan met een klepper van om en bij de 900 bladzijden en 50 personages, is touwtrekken met een olifant. Het resultaat ontrolt zich in een bijna vijf uur durende voorstelling, drie pauzes inbegrepen. Het einde betekent een verlossing uit een lange, saaie zit.

Trop is te veel

Our Mutual Friend (1865) verscheen oorspronkelijk als een feuilletonroman, het equivalent van een hedendaagse soap, met op het einde van elke aflevering een cliffhanger die de lezer moest aanzetten tot het kopen van de volgende editie. De myriade aan grillige plotwendingen en changementen doen de aandacht van de hedendaagse toeschouwer verslappen. De persoonswissels, het invullen van verschillende rollen door dezelfde acteur en daarbovenop het feit dat de meeste mannenrollen door vrouwen gespeeld worden, maakt het nog ingewikkelder.

Onze Wederzijdse Vriend Comp. Marius ©Sigrid Spinnox

De plot navertellen, is onbegonnen werk, want die gaat de mijl op zeven. Het komt erop neer dat zich rond het aangespoelde lijk van de rijke erfgenaam John Harmon een allesbehalve spannende whodunit ontwikkelt. Het wordt uitentreuren moraliserend en uitleggerig en finaal sleept Onze wederzijdse vriend zich naar een voorspelbaar happy end waarbij de liefde triomfeert.

Practice makes perfect

De nabijheid van de Schelde ter vervanging van de Theems is voor het opzet van dit locatietheater mooi meegenomen, al zit de akoestiek van de loods wat tegen. Comp. Marius schiet niet tekort als het op inventiviteit aankomt; men slaagt erin met weinig decor en rekwisieten veel op te roepen. Maar aardigheidjes die in de 19e-eeuwse literatuur een rage waren, zoals in katzwijn vallende vrouwen en karikaturale personages uit een rariteitenkabinet, doen het nu niet meer.

Waar je echter niet omheen kan, en dat is meteen het grootste manco: deze voorstelling is verre van speelklaar, laat staan ingespeeld. Het is alsof men meer dan een generale repetitie overgeslagen heeft. Hoe dichterbij het einde nadert, hoe vaker de acteurs hun tekst kwijt zijn of dat er dingen fout lopen. De acteurs kunnen dat een tijdje met een kwinkslag opvangen, maar op den duur is het huilen met de pet op.

**Zomer van Antwerpen 11 juli > 6 augustus, www.zva.be
SNRA Schelde, Beatrijslaan 29, Linkeroever, Antwerpen**